

Arrest

nr. 152 854 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN LOO en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger te zijn van Georgische origine en u bent afkomstig uit Tbilisi.

U verklaart dat u van 2004 tot 2013 dienst deed in het Georgische leger als sergeant. U was gestationeerd in de basis van Senaki en op een nacht in september 2012 was u van dienst als bewaker van deze basis. U was verantwoordelijk voor de sleutels en voor het binnen en buiten laten van bezoekers. Op een avond kwam Bacho Akhalaia langs op de basis en aangezien dat uw verantwoordelijkheid was, gaf u de toelating om hem binnen te laten.

Een tijdje na dit incident werd president Saakashvili afgezet en begonnen de veiligheidsdiensten een onderzoek naar de activiteiten van Akhalaia. U werd, net als vele andere militairen, ondervraagd over die bewuste avond dat Akhalaia de basis had bezocht, hij werd er namelijk van verdacht soldaten te hebben gefolterd en aangezien u die nacht verantwoordelijk was voor de sleutels, werd er verondersteld

dat u de deuren van de douches waar die martelingen zouden hebben plaatsgevonden, had geopend en u dus zou kunnen getuigen tegen Akhalaia. U wist echter van niets en vertelde dit ook zo aan de medewerkers van de veiligheidsdiensten.

In het voorjaar van 2013 nam u ontslag bij het Ministerie van Defensie en verhuisde u naar Batumi, waar u als elektricien aan de slag ging. U kluste ook bij als bewakingsagent. Enige tijd later kreeg u weer bezoek van medewerkers van de veiligheidsdienst en werd u meegenomen naar de politieafdeling van Urekhi. Daar werd u brutaal ondervraagd over het bezoek van Akhalaia aan de basis van Senaki, maar u bleef volhouden dat u van niets wist. Uw ondervragers namen hier echter geen genoegen mee. U werd zwaar geslagen en mishandeld, maar slaagde erin door het raam van op de tweede verdieping te ontsnappen. U raakte hierdoor ernstig gewond, maar kon toch wegvlugten. U verbleef hierna afwisselend bij vrienden en familie en probeerde uit te zoeken wat er precies aan de hand was en wat uw ondervragers van u wilden.

Uw vrienden raadden u aan om Georgië te verlaten en op 16 november 2013 bent u dan per boot naar Oekraïne gereisd. Van daaruit ging u naar Wit-Rusland om vervolgens met de hulp van een smokkelaar naar België te reizen. Op 30 december 2013 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw veteranenkaart, uw diploma in de rechten, een bevel i.v.m. een overplaatsing, een attest dat u nooit werd veroordeeld of gezocht, een aanvraag om bij de landmacht te werken, een vragenlijst omtrent uw militaire dienst, een dienstlijst, een bevel i.v.m. een missie naar Irak, een brief over uw contract, een attest over een aanstelling als korporaal, een attest over de beëindiging van een missie in Irak, attesten van een cursus Turks, een certificaat van een cursus Turks, een certificaat van een computercursus, een certificaat van een cursus Russisch, uw badge van Energopro, een medisch attest, uw naamplaatje van het leger, de paspoorten van uw zus en uw schoonbroer, de overlijdensakte van uw vader, de identiteitskaarten van uw nicht en uw moeder, de geboorteakte van uw neef, een medisch attest over uw moeder, foto's van op de sociale netwerksite Odnoklassniki en twee video's over uw militaire activiteiten in Irak.

B. Motivering

Er moet worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Er werden namelijk verschillende belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondermijnen. Zo was u niet eenduidig over het aantal keer dat u werd ondervraagd. Aanvankelijk verklaarde u immers dat u twee keer werd ondervraagd. U verklaarde dat het de eerste keer een gewoon gesprek was en dat u de tweede keer hardhandig werd aangepakt (CGVS I p.16). U werd zowel ondervraagd over Akhalaia, als over incidenten in Kodori Gorge in 2006, manifestaties in 2007 en de oorlog in Tskhinvali in 2008, (CGVS I p.14, CGVS II p.12,16). Wanneer u tijdens het derde gehoor bij het CGVS nogmaals ter bevestiging werd gevraagd hoeveel keer u in het totaal werd ondervraagd, antwoordde u opnieuw dat u twee keer werd ondervraagd (CGVS III p.7). Later verklaarde u echter plots dat u heel veel keer werd ondervraagd door verschillende mensen. Wanneer u dus met uw eerdere verklaringen over twee ondervragingen werd geconfronteerd, zei u dat u niet alles kunt vertellen wat er in die periode is gebeurd, omdat dat te veel details waren. Hoeveel keer u dan werkelijk werd ondervraagd, bleek u niet te weten, omdat u daar geen aandacht aan zou hebben besteed (CGVS III p.15,16). Deze verklaring volstaat echter niet. Door deze flagrante tegenstrijdigheid wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen alvast ernstig aangetast.

Ook over het moment van uw ondervragingen legde u uiteenlopende verklaringen af. Aanvankelijk beweerde u dat de twee ondervragingen plaatsvonden nadat u al het leger had verlaten. U verklaarde dat u de eerste keer in mei 2013 werd ondervraagd, toen u al voor Energopro werkte, dat er toen niets speciaals is gebeurd en dat u werd gevraagd of u niet wilde terugkeren naar het leger (CGVS I p.6). Later verklaarde u dan weer dat de eerste ondervraging gebeurde toen u nog in dienst was bij het leger, de ondervraging vond volgens u plaats op de basis van Senaki (CGVS III p.8,9). Wanneer u op uw eerdere verklaringen werd gewezen, hield u vol dat u bij de eerste ondervraging nog in het leger zat (CGVS III p.15). Het louter volhouden in gewijzigde verklaringen is echter niet afdoende ter verschoning van een vastgestelde tegenstrijdigheid, waardoor deze dus staande blijft.

Voorts vallen uw verklaringen betreffende het tijdsverloop tussen de twee ondervragingen evenmin met elkaar te rijmen. U verklaarde immers eerst dat er een twee à drietal maanden tussen de twee ondervragingen waren (CGVS III p.7), om dan later te beweren dat u ongeveer drie maanden na uw eerste ondervraging het leger hebt verlaten en dat u dan nog eens vijf à zes maanden later voor de tweede keer werd ondervraagd, hetgeen zou betekenen dat er zo'n acht maanden tussen de twee ondervragingen zou zijn (CGVS III p.9). U werd hiermee geconfronteerd en verklaarde dat u het zich allemaal niet goed meer herinnert, omdat er al veel tijd is verstreken. U kunt zich niet concentreren op het verleden en wilt zich focussen op het heden en de toekomst (CGVS III p.9). Dit is opmerkelijk. Als u immers werkelijk twee keer door de veiligheidsdiensten werd ondervraagd waarbij er van u werd

verwacht dat u valse getuigenissen zou afleggen tegen ex-minister Bacho Akhalaia, kan toch wel redelijkerwijs verwacht worden dat deze incidenten dermate in uw geheugen gegrift staan dat u ze zelfs geruime tijd na de feiten nog kunt repliceren. Dat u verklaart dit niet te kunnen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Een tijdsverloop van twee jaar sedert de verklaarde feiten kan alleszins onmogelijk verklaren dat u in uw diverse asielerklaringen over voornoemde ondervragingen hieraan tijdsindicaties koppelt waartussen verschillen te noteren vallen van meerdere maanden.

Met betrekking tot de personen door wie u werd ondervraagd was u al evenmin coherent. U verklaarde immers eerst dat u een eerste keer door de militaire politie werd ondervraagd (CGVS I p.6) en dat u dan een tweede keer door mensen van de veiligheidsdiensten werd gehoord (CGVS I p.15). U benadrukte dat dit gek was, omdat u normaal gezien door de militaire politie zou moeten worden ondervraagd en niet door de veiligheidsdienst (CGVS I p.15). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u de tweede keer door mensen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken werd ondervraagd, niet door de veiligheidsdienst (CGVS II p.14) om dan later weer te verklaren dat de veiligheidsdiensten deel zijn van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS II p.16). Na confrontatie hiermee verklaarde u dat het een miscommunicatie moet zijn geweest (CGVS II p.16). Bij uw derde gehoor bij het CGVS verklaarde u dan nog iets anders, namelijk dat u bij de twee ondervragingen telkens door medewerkers van de veiligheidsdiensten werd ondervraagd, u verklaarde dat u twee keer door vier personen werd ondervraagd en dat er van die vier twee personen dezelfde waren bij de twee ondervragingen (CGVS III p.7,12,15). Ook hiermee werd u geconfronteerd en opnieuw verklaarde u dat u misschien niet goed werd begrepen (CGVS III p.12). Echter, dat u gedurende drie gehoren tot driemaal toe uiteenlopende verklaringen aflegt over de personen die u hebben ondervraagd over Bacho Akhalaia, kan niet door de beugel. Hierdoor wordt opnieuw ernstig geraakt aan uw geloofwaardigheid.

Naast de vaststelling van flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen, bent u er evenmin in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u voor de veiligheidsdiensten dermate belangrijk bent en dat u zelfs kroongetuige zou zijn in de rechtszaak tegen Bacho Akhalaia. Wanneer u werd gevraagd wat de veiligheidsdiensten hebben ondernomen na uw ontsnapping uit het politiekantoor van Urekhi om u terug te vinden, bleek immers louter dat er gedurende anderhalve maand een auto voor uw appartement in Batumi stond en dat aan uw burens naar u werd gevraagd. Iets anders hebben de veiligheidsdiensten blijkbaar niet ondernomen om u terug te vinden (CGVS III p.14). Echter, als u voor de veiligheidsdiensten een dermate belangrijke kroongetuige zou zijn dat zij het noodzakelijk achten u te folteren om u te overtuigen om tegen Akhalaia te getuigen en u zich als gevolg hiervan genoodzaakt ziet uw land te ontvluchten, zou toch redelijkerwijs verwacht worden dat diezelfde veiligheidsdiensten actiever naar u op zoek zouden zijn gegaan nadat u van hen was ontsnapt. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. Dat de veiligheidsdiensten anderhalve maand geduldig voor uw appartement zouden wachten, zonder succes, u ging immers niet meer terug naar het appartement (CGVS III p.14), zonder andere acties te ondernemen om u terug te vinden, is op zijn minst bevreemdend te noemen en overtuigt aldus niet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u helemaal niet de enige was die tegen Bacho Akhalaia zou kunnen getuigen. U verklaarde immers dat er verschillende andere personen, die op de nacht in september 2012 dat Akhalaia op de basis van Senaki was van wacht waren als bewakingsagent, eveneens werden ondervraagd (CGVS III p.14,15). U bleef echter volhouden dat u de kroongetuige zou zijn, omdat u die nacht de sleutels van de douches had waarin Akhalaia soldaten zou hebben gefolterd (CGVS III p.15,20). Omwille van de bovenstaande redenen overtuigt deze uitleg echter niet.

Verder bleek u ook incoherent over de bewuste nacht in 2012 op de basis van Senaki waarover u zou moeten getuigen. Aanvankelijk verklaarde u immers dat u die nacht samen met majoor G. M. (...) dienst had (CGVS II p.7), terwijl u tijdens een volgend gehoor bij het CGVS verklaarde dat u inderdaad met ene M. (...) van wacht was, maar dat hij geen majoor was, maar kapitein. Ook bleek u plots zijn voornaam niet meer te weten, u verklaarde dat jullie elkaar nooit met de voornaam aanspraken, altijd met de familienaam (CGVS III p.6). Op deze inconsistentie gewezen, verklaarde u dat u de rang van M. (...) niet meer precies weet, omdat je als kapitein gemakkelijk een hogere rang kunt krijgen. Bovendien werkte u gedurende zeven jaar met zoveel mensen dat het moeilijk is om zich alles te herinneren (CGVS III p.7). Gezien het belang van de gebeurtenissen tijdens de nacht waarin Akhalaia de basis van Senaki kwam bezoeken aangezien u over deze specifieke nacht als kroongetuige zou moeten optreden in een rechtszaak tegen Akhalaia, kan echter worden besloten dat de identiteit en militaire rang van uw overste die diezelfde nacht van dienst was geen detail betreft, maar de kern van uw asielerklaar uitmaakt. Dat u hierover dus geen eenduidige verklaringen kunt afleggen, is zwaarwichtig.

Vervolgens werden verschillende opmerkelijke vaststellingen gedaan met betrekking tot uw eigenlijke legercarrière. U verklaarde ten eerste dat u aan het einde van uw loopbaan bij het leger problemen kreeg met uw overste, N. N. (...), en dat hij er voor heeft gezorgd dat u uit het leger bent gegaan (CGVS III p.8,9). Er moet echter worden opgemerkt dat u aanvankelijk verklaarde dat N. N. (...) majoor was (CGVS I p.4), terwijl u later beweerde dat hij kapitein was (CGVS III p.8). Dit is opmerkelijk.

Aangezien deze persoon een dermate belangrijke rol heeft gespeeld in uw militaire carrière – volgens uw verklaringen heeft hij ervoor gezorgd dat u niet langer in het leger kon blijven (CGVS III p.9,10) – kan niet worden aanvaard dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot zijn militaire rang. Opnieuw wordt hierdoor geraakt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook is het opmerkelijk dat de documenten die u neerlegt over uw militaire carrière allemaal kopieën van zeer slechte kwaliteit zijn (Document 4 tot 15) – enkel de certificaten van cursussen Turks, Russisch en computerlessen zijn origineel (Document 16 tot 18) – en dat het meest recente document met betrekking tot uw legerdienst dateert van 5 maart 2010 (Document 4), terwijl u verklaart tot in 2013 te hebben gediend in het Georgische leger. U verklaarde dat u nooit originele documenten zou krijgen, omdat deze worden bijgehouden bij het Ministerie van Defensie (CGVS I p.5,10; CGVS III p.19). Dat u echter slechts kopieën van kopieën kunt neerleggen waarvan grote stukken tekst bij verschillende van de documenten niet meer te lezen is, is opmerkelijk. Wanneer u dan naar recentere documenten werd gevraagd, verklaarde u dat u alle contracten hebt voorgelegd, dat uw eerste contract eindigde in 2009, maar dat u hierna geen nieuw contract hebt getekend (CGVS III p.19). Dit valt echter niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen dat uw eerste contract liep van 2005 tot 2009 en uw tweede van 2009 tot 2013, maar dat u dit vervroegd hebt verbroken (CGVS I p.5). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan toch een kopie van uw laatste contract te hebben gekregen toen u dit ondertekende (CGVS II p.3), maar aangezien u geen dergelijk document neerlegt, enkel een aanbevelingsbrief dd. 24 maart 2009 waarin wordt aanbevolen u een nieuw contract te geven als korporaal-sergeant van 1 maart 2009 tot 1 maart 2013 (Document 10), volstaat uw loutere verklaring hierover niet. Uw advocaat haalde nog aan dat u een identificatienummer bij de NAVO hebt waarmee u zou kunnen aantonen recent bij de Georgische troepen te hebben gediend en dat u ook uittreksels van uw bankrekening hebt waarmee u uw loon kunt bewijzen (CGVS II p.17). Ook hiervan legt u echter op geen enkel moment een exemplaar neer. Er moet dan ook worden opgemerkt dat de loutere verklaringen van uw advocaat niet volstaan als bewijs van een recente legerdienst. Overigens moet nog worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de mogelijkheid om recentere documenten over uw legerdienst te verkrijgen. U verklaarde namelijk enerzijds dat u sinds u sergeant was geworden enkel opdrachten kreeg per telefoon en bijna geen enkel document meer in uw handen kreeg (CGVS II p.3), waarmee u dus impliceert dat het hoe dan ook niet mogelijk is om recente documenten voor te leggen, terwijl u later dan weer verklaarde dat u om documenten of officiële informatie te verkrijgen persoonlijk naar een officieel departement moet gaan (CGVS III p.14). Hieruit blijkt dat u dus wel degelijk de mogelijkheid had om recente documenten te verkrijgen, maar dat u dit hebt nagelaten. U verklaarde immers dat er dan vragen zouden worden gesteld en dat dat voor u te gevaarlijk was (CGVS II p.3). Bovendien, verklaarde u, zou niemand u een document uitreiken waarop staat dat u wordt vervolgd (CGVS III p.14). Er moet echter op worden gewezen dat er op geen enkel moment naar een document werd gevraagd waarop zwart op wit staat dat u wordt vervolgd, er werd wel naar recente en originele documenten met betrekking tot uw militaire carrière gevraagd, deze legt u echter niet neer. Dat u er dus op geen enkele manier in slaagt met objectieve bewijzen te staven dat u wel degelijk tot in het voorjaar van 2013 als sergeant diende in het Georgische leger op de basis van Senaki, is opmerkelijk en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart (Document 1), uw naamplaatje (Document 21) en uw diploma van de universiteit van Tbilisi (Document 3) bevatten louter persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Uw veteranenkaart (Document 2) toont aan dat u inderdaad in het Georgische leger hebt gediend, maar aangezien hier geen datum op wordt vermeld, kan dit uw recente legerdienst geenszins bewijzen. Aangezien de foto's van Odnoklassniki (Document 29) en de video's uit Irak (Document 30) volgens uw verklaringen dateren van 2005 en 2006 (CGVS III p.20), kunnen die de bovenstaande conclusies niet veranderen. Uw badge van Energopro (Document 19) werd uitgegeven op 17 juli 2013 en toont dus aan dat u in die periode voor dit bedrijf werkte, maar dit is evenmin een bewijs van uw problemen. Uit het door u neergelegde (Belgische) overzicht van medische opvolging (Document 20) blijkt dat op 31 januari 2014, door niet verder benoemde personen dan in termen van 'Juliet' en 'Peter', werd vastgesteld dat u op dat moment last had van rugpijn, dat u mogelijk - want gemarkeerd met een vraagteken - gebroken ribben had, fracturen ter hoogte van uw polsen en een knieblesure en dat deze het gevolg zijn van multipale slagen door de politie. Alles wijst erop dat de vermelding in dit document dat u zou zijn geslagen door de politie louter gebaseerd is op uw persoonlijke verklaringen die, zoals hierboven uitgebreid werd beargumenteerd, geenszins geloofwaardig blijken. Ook dit stuk kan de vaststelling van een ongeloofwaardig asielrelaas dus op geen enkele manier veranderen. De kopieën van de identiteitskaarten van uw nicht (Document 24) en uw moeder (Document 25), van de paspoorten van uw zus (Document 22) en uw schoonbroer (Document 26), van de overlijdensakte van uw vader (Document 23), van de geboorteakte van uw neef (Document 27) en van een medisch attest over uw moeder (Document 28, CGVS III p.2) bevatten louter persoonsgegevens over uw verschillende familieleden en

de gezondheidstoestand van uw moeder, maar leveren dus evenmin een bijdrage voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen.

Voorts kan op basis van uw verklaringen ook geen geloof worden gehecht aan uw reisroute naar België. U legde immers tegenstrijdige verklaringen af over het bedrag dat u voor uw reis zou hebben betaald. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u namelijk aanvankelijk verklaard dat u in het totaal ongeveer 200 euro hebt betaald voor uw reis (DVZ Verklaring, rubriek 32), terwijl u bij het CGVS eerst verklaarde dat u 800 euro hebt betaald voor uw reis en ongeveer 2000 euro op zak had en dat u in Minsk 150 dollar hebt betaald aan een oude vrouw in wiens appartement u verbleef (CGVS I p.13), om later te beweren dat u geen 800 euro, maar 800 dollar hebt betaald voor de reis, dat u de oude vrouw in Minsk 100 dollar betaalde voor het appartement en dat u 1500 dollar cash bij zich had (CGVS III p.17). Wanneer u op de inconsistenties in uw verklaringen werd gewezen, verklaarde u dat u misschien verkeerd werd begrepen (CGVS III p.22). Aangezien u echter opnieuw tot driemaal toe verschillende verklaringen aflegde, is deze uitleg niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Ook de vaststelling dat u niet bleek te weten via welke landen u vanaf Wit-Rusland naar België bent gereisd – u verklaart via de snelweg te zijn gereden en hebt geen aandacht besteed aan de plaatsen die u passeerde (CGVS I p.12) – bevestigt het bedrieglijke karakter van uw verklaringen in casu aangaande de verklaarde klandestiene inreis in de EU, en geeft het CGVS gegronde redenen om te vermoeden dat u uw reispaspoort, waarover u verklaarde dat u het in Wit-Rusland aan een smokkelaar zou hebben afgegeven (CGVS I p.11), bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om hierin vervatte informatie over het moment en de wijze van uw vertrek of eventueel uitgereikte visa bewust verborgen te houden. Ook over de reispaspoorten die u had verkregen was u immers niet eenduidig. U verklaarde immers aanvankelijk dat u bij militaire missies, bv. naar Irak of Koeweit, speciale paspoorten kreeg met speciale militaire visa (CGVS I p.6), terwijl u later dan verklaarde een gewoon burgerpaspoort te hebben verkregen in het leger, dat u dan ook op zakenreis naar bv. Irak, moest gebruiken (CGVS III p.16). Al deze vaststellingen doen het CGVS besluiten dat uw verklaringen omtrent uw problemen in uw land van herkomst geenszins geloofwaardig te noemen vallen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Waar verzoekende partij haar enig verweer beperkt tot een ruim citaat uit de 'Country Repots on Human Rights Practices for 2013' verbo 'Georgia' van het 'United States Department of State – Bureau of Democracy, Human Rights and Labor' stellende dat de mensenrechten in Georgië geschonden

worden, dat de politie er arbitrair te werk gaat en dat eerlijke processen er niet gegarandeerd zijn, oordeelt de Raad dat deze algemene informatie totaal irrelevant is nu het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is en verzoekende partij deze algemene situatieschets niet *in concreto* betreft/kan betrekken op haar persoon. Verzoekende partij laat na ook maar één element van de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing te weerleggen en laat derhalve de integrale motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. De conclusie van verwerende partij dat het voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij volstrekt ongeloofwaardig is blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.3. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 18) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 24 maart, 11 april 2014 en 26 februari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT